

Fattigvæsen, og at saaledes Spørgsmaalet om Tvang til Sygdomsforsikring forhaabentlig slet ikke behøver at reises hos os.

Trods denne Samstemning med Lovforslagets Grundtanke har dog det Spørgsmaal maattet paatvinge sig Udvalget, om det vilde være rigtigt at forsøge paa at føre en isoleret Lov om Sygdomsforsikring for Ubemidlede igjennem. En saadan Sygdomsforsikring er nemlig kun en enkelt Side af den store Samfundsopgave, som allebegne i Nutiden trænger sig frem til Løsning, nemlig at gjøre det muligt for de ubemidlede Klasser at fikkre sig mod de økonomiske Følger af Begivenheder og Forhold, som uden Bedkommendes Skyld forringe eller ophæve Erhvervsevnen. Foruden Sygdomsforsikring kræver denne Opgaves Løsning Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilsælde og af Invaliditet, som har anden Oprindelse, samt en Alderdomsforsikring. Der kan da spørges, om ikke de Foranstaltninger, der kunne træffes i alle disse forskjellige Retninger, staa eller i alt Fald bør stilles i en saadan Forbindelse med hverandre, at en enkelt Del deraf ikke kan eller bør behandles for sig selv, om man ikke derved navnlig udsætter sig for at foregribe eller forhindre en hensigtsmæssig Løsning af de andre Dele af Opgaven. Gav man denne Betragtning Ret, vilde det ikke blot have til Følge, at Udvalget havde maattet sætte det nærværende Lovforslag saaledes i Forbindelse med det andet Lovforslag, som har været henvist til dets Prøvelse, nemlig Forslaget om Arbejderes Forsikring mod de økonomiske Følger af Ulykkestilsælde under Arbeidet, at disse Forslag kun havde kunnet fremmes af det ved samlet Behandling; men Udvalget havde end ikke kunnet tilraade Thinget at tage disse to Lovforslag i Forening til afsluttende Behandling. Det havde maattet tilraade Thinget, med Bevidnelse af Sympathi for Sagen selv, at udtale sig for, at Forslagene kun burde fremmes i Forbindelse med de yderligere Lovforslag, som maa komme til, for at Lovgivningen kunde siges at have løst Opgaven i sin Helhed, særlig i Forbindelse med et Lovforslag om Alderdomsforsørgelse for Ubemidlede, hvilket jo allerede tidligere har været forelagt i det andet Thing, og som det tør antages, at Regjeringen vilde være villig til i en nær Fremtid at tage op til fornyet Bearbejdelse, hvis en Forening med de nu forelagte Lovforslag af Thinget erkjendtes for nødvendig eller hensigtsmæssig.

Udvalgets Overveielser af det nævnte Spørgsmaal have imidlertid ikke ført det til det Resultat, at det vilde være rigtigt paa

den angivne Maade at udsætte det foreliggende Lovforslags Fremme; dog har et Medlem (Schlegel) herom en afvigende Mening, for hvilken nedenfor er gjort Rede. Forsaavidt der nemlig med Hensyn til de andre Forsikringer opstaar det Spørgsmaal, om deres Formaal skal søges løst gennem eller under Benyttelse af Sygekasserne eller ved centrale af dem uafhængige Anstalter, vil det nærværende Forslags Vedtagelse i ingen Henseende kunne foregribe dette Spørgsmaals Besvarelse. Særlig vil der saa lidt kunne være Tale om, at dets Vedtagelse skulde lægge nogen Hindring i Veien for at laa ind paa den førstnævnte Vej, at tværtimod det, at der allerede existerer Sygekasser med offentlig Anerkjendelse, vil gjøre det meget lettere at realisere en saadan Tanke, hvis man maatte finde den formaalstjenlig. Vel har Udvalget ment, at der er Anledning til i det foreliggende Lovforslag at gaa noget udenfor den egentlige Sygdomsforsikrings Ramme ved at optage enkelte Bestemmelser vedkommende Alderdomshjælp og Understøttelse af Uhelbredelige (se nedenfor). Men disse Bestemmelser ere aabenbart ikke af en saadan Art, at de ikke skulde kunne vedtages uden samtidig Ordning af Spørgsmaalet om Alderdomsforsikring m. m. i dets Helhed. Heller ikke Hensynet hertil har derfor kunnet føre Udvalget til den Opfattelse, at en isoleret Fremme af det nærværende Lovforslag skulde være uheldig. Derimod vilde Sagen ganske vist for Udvalgets Flertal stille sig anderledes, hvis Mindretallets Forslag til § 9 blev vedtaget, jfr. nedenfor.

Naar en fuldstændig Sygdomsforsikring for Ubemidlede skal ventes naaet gennem frivillige Sygekasser er det nødvendigt paa den ene Side, at disse paatage sig Pligten at optage som Medlem Enhver, der opfylder Betingelserne, at de fremdeles paatage sig til Medlemmerne at yde saa Meget, som Formaalet udkræver, og at de virkelig ere i Stand til at yde, hvad de saaledes paatage sig. Paa den anden Side maa der ikke kræves større Bidrag af Medlemmerne, for at faae Ret til Ydelserne, end der efter samtlige Forhold med Rimelighed kan paabehædes dem. Men skulle disse Forordninger opfyldes og samtidig Sygekasseinstitutionen vedblivende voxe og udvikle sig, kunne Kasserne i alt Fald efter Flertallets Mening — to Medlemmer (Raben og Schlegel) have herom noget afvigende Meninger, jfr. nedenfor — ikke undvære Støtte og Hjælp af det Offentlige. Det er en saadan Støtte og Hjælp, som Lovforslaget tilhæder de Klasser, der fremsætte Ønske derom, og som indrette sig efter de